

Într-un regim mai aspru de postire. Deci, pe lângă cele 40 de zile mai există aceste opt zile de post pe care le atribuim Postului Mare, dar care au practici liturgice și rânduieli tipiconale diferite.

Potrivit părintelui Ene Braniște, în vechime Postul Paștilor era mult mai aspru decât cum se ține astăzi. Toate zilele erau de ajunare, adică abținere completă de la orice mâncare și băutură până la Ceasul al IX-lea din zi (spre seară), exceptând zilele de sâmbătă și duminică.

Biserica nu a recomandat niciodată extremele. De aceea, două zile din timpul acestui post sunt consemnate în calendar cu dezlegare la untdelemn, vin și pește: Buna Vestire (25 martie) și Intrarea Domnului în Ierusalim sau Floriile (28 aprilie).

În această perioadă sunt oprite nunțile și serbarea zilelor onomastice, fiindcă acestea se serbează în general cu petreceri și veselie, care nu cadrează cu atmosfera de smerenie, de sobrietate și pocăință, specifică perioadelor de post. Odinioară, chiar și legile statului bizantin asigurau respectul cuvenit Postului Păresimilor, interzicând toate petrecerile, jocurile și spectacolele din acest timp.

Postul Mare a fost rânduit de Biserica în vederea pregătirii catehumenilor (n.r. candidații la botez de odinioară) care urmau să primească botezul de Paști, dar și ca un mijloc de pregătire sufletească a credincioșilor pentru întâmpinarea cu vrednicie a Patimilor și Învierii Domnului.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni - Joi 18 - 21 martie	18:00	Pavcernița Mare → Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul
Sâmbătă 23 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 24 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 11, 24-26; 32-40; Ev. Ioan 1, 43-51; glas 1, voscr. 9 → Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei)
	18:00	Vecernia și Litia → Buna Vestire

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

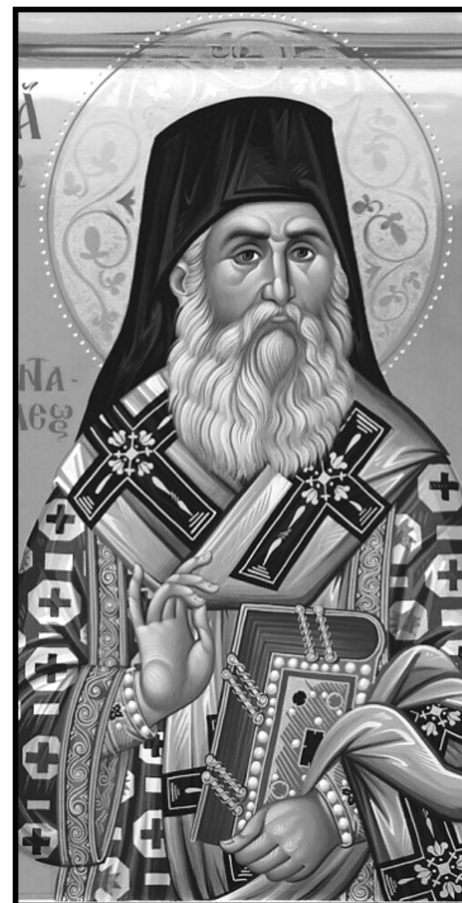

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Trebuie să ne ostenim să fim buni, căci ne ducem în veșnicie
cu trăsăturile noastre de caracter.” – Starețul Tadei de la Vitovnița

Nr. 531 / 17 martie 2024

SFÂNTUL
NECTARIE DIN EGHINA

1846 - 1920

EDUCAȚIA COPIILOR ȘI VOCAȚIA DE MAMĂ

Când marele Napoleon a întrebat-o pe renumita pedagogă Campan de ce ar avea nevoie Franța pentru a dobândi bărbați frumoși și buni, cultivata femeie i-a răspuns monarhului: „De mame”. „Atunci fă-le pe ele în măsură să contribuie la acest mare scop național”, a răspuns marele bărbat. [...]

De aceea mamele, în virtutea înaltei lor vocații și datorită vredniciei lor, care nu are nicio legătură cu această însușire subiectivă, trebuie să primească educația care li se potrivește încă de la vârsta prunciei. Iar educația care li se potrivește lor este cea care are ca obiect al formării minții și inima, pentru că acestea sunt două centre în jurul cărora se învâрте educația intelectuală și morală a omului. Dacă una dintre ele va fi neglijată, formarea va fi nedesăvârșită și schioapă. Mințea și inima, deși sunt organe ale unui singur suflet, au

trebuință de mijloace și moduri diferite de educare. Pentru că, pe de-o parte, inima, datorită simțirii ei, aparține lumii spirituale, iar mintea, datorită rațiunii, aparține celei firești. De aceea e necesar ca fiecare să fie învățată propriile adevăruri, iar adevărurile proprii sunt: pentru minte, educația; iar pentru inimă, religia.

Așadar, educație și religiozitate trebuie să le dăm fetelor noastre, astfel încât să poată și ele să le transmită pe acestea copiilor lor. Educația și religia sunt două faruri luminoase ce conduc omul călător pe mări îndepărtate, pe stadionul plin de valuri al vieții, îl păzesc de orice naufragiu și îndepărtează de la el orice stâncă primejdioasă. Educația și religia sunt cei doi ochi ai sufletului prin care, urmărindu-le pe cele ale sale, călătorește neîmpiedicat către starea de bine a sufletului și către mântuire. Ele sunt cele două organe duhovnicești care-l desăvârșesc pe om și îl arată vrednic de înalta sa descendență și de poziția privilegiată pe care o are în lume. Doar formate în acest fel, mamele pot să crească copii buni, buni cetățeni și bărbați viteji.

Exemple strălucitoare ne sunt mamele tuturor marilor și virtușilor bărbați; exemple strălucitoare ne sunt mamele Sfinților Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur. Acestea, dorind să-și educe cât mai desăvârșit cu putință propriii copii și să le lumineze mintea prin înțelepciunea și știința elină, nu s-au lenevit deloc să-i dea la dascăli de renume național, astfel încât să li se

dezvolte rațiunea în mod potrivit. Nu s-au gândit deloc la faptul că dascăli erau de altă credință, deoarece aveau încredere în ele însele, aveau convingerea că au transmis în inimile copiilor lor propria dragoste față de adevărata educație și râvna fierbinte pentru religie, prin propriul lor exemplu. Știau că nimic nu va putea să zdruncine principiile și convingerile religioase ale fiilor lor, pentru că acestea au fost zidite, cu grijă, pe piatră!

Prin urmare, Nonna și Emilia, frumoasele și bunele mame ale lui Vasile și Grigorie, i-au trimis la Atena, căminul educației și al luminilor, dar și centrul idolatriei, unde religia grecească era întronizată în toată măreția ei. Dar convingerile lor n-au fost înșelate, pentru că cei doi tineri învățacei, având viu în căminul inimii lor focul credinței în Hristos, au petrecut neispitiți de-a lungul întregului interval al studiilor lor, nefiind nici zdruncinați de învățăturile sofistilor care polemizau în mod sistematic cu creștinismul, nici seduși de impunătoarele sărbători ale jertfelor păgâne. Având convingerile religioase puternice și vii, s-au întors la mamele lor, aducându-se acestora pe ei înșiși plată pentru osteneala educației, pentru grija maternă și pentru propria virtute.

Plata era, într-adevăr, bogată, pentru că i-au câștigat pe fiii lor mădulare ale lui Hristos, adică ale lor însele, pentru că cel care nu e mădular al lui Hristos nu este nici mădular al unei mamei creștine, pentru că mama creștină, fiind mădular al lui Hristos,

nu poate să aibă un mădular străin, un mădular putred, un mădular stricat. Rătăcirea fiilor ar fi fost, prin urmare, pierzanie. Se cuvine, așadar, să numim plată față de ele păzirea credinței în Hristos de către fiii lor, lucru care niciodată nu s-ar fi întâmplat dacă mamele n-ar fi fost educate creștinește.

Iar mama lui Ioan, buna și frumoasa Antusa, fiind de douăzeci de ani văduvă și având doar un fiu, s-a dedicat cu totul educării lui, socotind mai de preț îngrijirea fiului decât a doua nuntă. Tot așa și ea, pe preaiubitul și singurul ei fiu, ajuns în vârstă și având nevoie de o mai aleasă educație, nu a șovăit să-l dea în mâinile unui învățător păgân pentru dezvoltarea puterilor lui spirituale. Încrederea în credința sa, care era încrederea în copilul ei, fiindcă știa că pe toate le-a făcut pentru fiul ei iubit, și nu s-a înșelat, pentru că Ioan, îndată după terminarea studiilor, îndeletnicindu-se pentru puțin timp cu profesia de retor, s-a pus în slujba Bisericii. Libanios, dascălul lui Ioan, suferind mult pentru nereușita de a-l atrage pe Ioan la religia sa, a strigat: „Vai mie! Ce femei au creștinii!”, arătând cauza nereușitei. Ce adevăr frumos! Ce exemple frumoase ne stau înaintea în persoanele acestor cinstite mame! Ce chipuri minunate! Ce modele minunate! Pe mame este necesar, așadar, conform exemplelor ce ne stau înaintea, să le formăm, purtând această grijă de la vârsta copilăriei lor, astfel încât să fim siguri, cu privire la viitoarea rodire și la rezultate.

Sursa: **Sfântul Nectarie al Eghinei**, *Cum să naștem și să creștem sfinți*, Editura Sfântul Nectarie, Arad, 2016

CUVÂNT CATEHETIC

POSTUL MARE

Postul Paștilor este nu numai cel mai lung și mai important, ci și cel mai aspru dintre cele patru posturi de durată ale Bisericii Ortodoxe. Perioada de post premergătoare Sfințelor Paști este de luni, 18 martie, până sâmbătă, 4 mai, inclusiv.

În primele trei secole creștine, durata și felul postirii nu erau uniforme în tot spațiul ortodox, astfel încât unii posteau o singură zi (în Vinerea Patimilor), alții două zile, adică vineri și sâmbătă înainte de Paști, alții trei zile, alții o săptămână, iar alții mai multe zile, chiar până la șase săptămâni înainte de Paști. Pentru că ne aduce aminte de postul de 40 de zile ținut de Mântuitorul înainte de începerea activității Sale, Postului Mare i s-a dat și denumirea de Păresimi (de la latinescul „quadagesima”) sau Patruzecime („Τεσσαρακοστή”), denumire întâlnită pentru prima dată în canonul 5 al Sinodului I Ecumenic.

Conform hotărârii statornicite atunci, postul de 40 de zile, se încheie vineri – înaintea Sâmbetei lui Lazăr. Sâmbăta lui Lazăr și Duminica Floriilor sunt considerate praznice aparte. La fel, ultima săptămână, cea a Pătimirilor Domnului, este încadrată